

آخرین نفس‌های امپریالیسم در مصر

۱۰ آذر ۱۴۰۱ ساعت ۲۱:۴۰

وقتی جمال عبدالناصر در سال ۱۹۵۶ رئیس‌جمهور شد، کنترل کانال سوئز را به دست گرفت و اعلام کرد که این کانال به مصر تعلق دارد.

بسیاری معتقدند که استعمار بعد از جنگ جهانی دوم کاملاً از بین رفته؛ اما برخلاف این دیدگاه استعمار همچنان به اشکال مختلفی در بسیاری از کشورها وجود داشت. از جمله این اشکال می‌توان به سلطه برخی از استعمارگران بر بخش‌های از کشور اشاره کرد. نمود این نوع سلطه را می‌توان در تفوق کشورهای غربی بر کانال سوئز دید که با روی کار آمدن ناصر در مصر تلاش‌هایی برای رهایی از آن صورت گرفت.

«امپریالیسم عریان که به امپراتوری‌های مستعمراتی شکل داده بود رو به افول گذاشت. اما چند استثنا نمایان وجود داشت. اتحاد شوروی، به مدت چهار دهه پس از جنگ جهانی دوم، برای حفظ سلطه خود بر لهستان، مجارستان، لتونی و دیگر کشورهای اروپای شرقی، که همگی مشتاق آزادی بودند، به زور متوسل شد. در ۱۹۹۱ که اتحاد شوروی فرو پاشید، آن‌ها سرانجام استقلال خود را به دست آوردند. در این میان، در غرب، ذهنیت کهنه استعماری - امپریالیستی در بحران سوئز آخرین نفس‌های خود را کشید. در سال ۱۹۵۲ گروهی از افسران ارتش مصر حکومت فاسد ملک فاروق، پادشاه مورد پشتیبانی بریتانیا را سرنگون کردند. چهار سال بعد، جمال عبدالناصر، رئیس‌جمهور جدید، کنترل کانال سوئز را به دست گرفت. او اعلام کرد که این کانال به مصر تعلق دارد، نه به بریتانیایی‌ها و فرانسوی‌هایی که مدت‌ها بود اداره آن را در دست داشتند. بریتانیا و فرانسه سربازان خود را برای حمله به مصر و بازپس‌گیری کانال اعزام داشتند. گرچه این اقدام نظامی تا حد زیادی موفق بود، اما به زودی طرف سومی آن را به نحوی دور از انتظار خنثی کرد.»

منبع: دان ناردو، عصر استعمارگری، ترجمه مهدی حقیقت‌خواه، تهران، نشر ققنوس، ۱۳۸۶، صص ۲۱۹-۲۲۲

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۴۹۰۰۵/مصر-امپریالیسم-های-نفس-آخرین-۵/۴۹۰۰۵>